Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 637 van 28 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL JANATI**
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2026 .

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat EL JANATI. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 1 juli 2026 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 28 augustus 2026 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het CGVS.

1.4. Op 8 september 2026 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Agadir. U bent een etnische Berber en praktiserend moslim. U bent ongehuwd. U groeide op bij uw ouders en jongere broer, en ging tot het 3de jaar middelbaar naar school.

Toen u 6 jaar oud was werd u het slachtoffer van een verkrachting. De dader was uw buurjongen, die u naar een afgelegen plaats had gelokt. U kende sindsdien steeds psychologische problemen en sprak hier nooit over met anderen, ook niet met uw ouders.

Uw vader is van conservatieve leest en sloeg u vaak. Jullie hadden dikwijls ruzie omdat u zonder zijn toestemming buitenshuis ging. Op uw 14de bent u weggelopen van huis. U zwierf rond en vestigde zich telkens op andere plekken in uw land. Zo heeft u in Casablanca, Dakhla, Essaouira en Tanger gewoond. U werkte op verschillende plaatsen, zoals in hotels en als ambulance-assistent, maar u werd telkens ontslagen omdat u problemen heeft met uw ogen. Met uw ene oog kunt u niet zien, in uw andere oog is uw zicht beperkt. Door deze hele situatie was u al langer van plan om uit Marokko te vertrekken; u was daar echter nooit in geslaagd.

In 2018 keerde u vanuit Tanger terug naar Agadir vanwege uw moeder. Zij lijdt namelijk aan reuma en had een operatie nodig, maar kon deze niet betalen. U besloot daarom om geld te stelen van uw buurman. Hij was actief in de drugshandel en u wist dat hij daardoor bemiddeld was. Op een moment dat hij niet thuis was, ging u zijn kamer binnen en stal u 20.000 dirham cash. U bracht vervolgens 15.000 dirham naar uw moeder. Met de overige 5000 organiseerde u een smokkelreis zodat u twee dagen later uit Marokko kon vertrekken. Uw buurman uitte sindsdien herhaaldelijk doodsbedreigingen tegenover u, zowel tegen uw familie als ten overstaan van andere buurtbewoners.

Uw reisweg verliep als volgt. Met een boot werd u van Agadir naar Lanzarote (Spanje) gesmokkeld om later, van daaruit, met het vliegtuig naar Barcelona door te reizen. Op beide plekken verbleef u, respectievelijk, 3 maanden en één jaar. Daarna reisde u met de trein naar Italië. In dit land bleef u gedurende 5 jaar, in Firenze en Verona. U begon er een relatie met een Italiaanse dame. U werkte de voorbije jaren in het zwart in de bouw en in de landbouw maar kon deze jobs ook niet doorlopend blijven doen vanwege uw zichtprobleem. In juli 2025 reisde u via Zwitserland en Frankrijk naar België met het oog op een medische behandeling voor uw ogen. Net zoals in de andere landen verbleef u hier op illegale wijze.

Op 1 augustus 2025 werd u door de politie in St-Gillis (Brussel) aangetroffen in het bezit van verdovende middelen. U verklaart dat deze aan een vriend toebehoorden, die deze bij u had achtergelaten. U ontving een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor 3 jaar, en werd diezelfde dag opgesloten in de gevangenis van Haren. De Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeelde u op 27 november 2025 tot 12 maanden gevangenisstraf vanwege drugsbezit in verenigingsverband. Op 29 april 2026 organiseerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een repatriëring naar Marokko doch deze mislukte daar u zich hiertegen verzette.

Op 17 juni 2026 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 juni 2026 nam de DVZ een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats, waarna u werd overgebracht naar het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel.

In geval van een terugkeer naar Marokko vreest u een slecht leven te zullen lijden bij gebrek aan werkmogelijkheden en door uw medische toestand. U vreest tevens problemen met de persoon van wie u geld gestolen heeft.

U dient geen documenten in ter staving van uw verklaringen.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) hoorde u een eerste maal op 6 juli 2026 en betekende u op 10 juli 2026 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw advocaat tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en uitte hierbij kritiek op het feit dat uw persoonlijk onderhoud was gevoerd via videoconferentie. Het CGVS besloot hierop uw weigeringsbeslissing in te trekken, hetgeen gebeurde op 29 juli 2026, en een nieuw onderhoud voor u in te plannen, ter plekke in het gesloten centrum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende elementen voorhanden zijn om te concluderen dat er in uw geval bijzondere procedurele noden aan de orde zijn.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u verschillende medische problemen aan. Zo verwees u naar een aandoening aan uw ogen (verminderd zicht), een virale infectie waardoor u vaak moet hoesten en een mogelijke diagnose van maagkanker die echter nog niet werd bevestigd (CGVS p.3-4). U zou ook een probleem hebben aan het bot van uw voet (CGVS p.4). Verder heeft u naar eigen zeggen een psychologisch complex door de moeilijkheden die u in Marokko had getrotseerd, waardoor u dikwijls nerveus bent. U zou ook een woedeprobleem hebben (CGVS p.3-4, p.15-16). Deze verscheidene aandoeningen zijn echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. U diende namelijk geen documenten of attesten in om uw medische situatie te staven, hoewel er u expliciet gevraagd werd om dit na uw onderhoud alsnog te doen (CGVS p.5). Tijdens uw eerdere beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden trouwens ook geen medische stukken neergelegd (zie verzoekschrift van 18 juli 2026, administratief dossier). Bijgevolg staat het niet objectief vast dat u zou lijden aan een oog-, voet- en/of maagaandoening of dat u ernstige psychologische problemen zou hebben, en kan evenmin worden besloten dat u omwille daarvan geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen.

Uit de notities van uw tweede onderhoud blijkt voorts dat u ook effectief in staat was om uw asielmotieven uiteen te zetten, en dat u de inhoud en de logica van de vragen goed begreep. Bij aanvang van het onderhoud bracht een verpleegster van het gesloten centrum medicatie voor uw woedeprobleem en voor uw voet (CGVS p.2, p.4). U gevraagd of u deze niet diende in te nemen, stelde u expliciet dat dit niet nodig was en dat u dit in de pauze zou doen (CGVS p.4). Wel vroeg u tijdens de inleiding van het onderhoud verschillende keren of u eerst een sigaret mocht roken, hetgeen u echter werd geweigerd (CGVS p.2, p.4-5). U heeft dit uiteindelijk wel in de pauze gedaan (CGVS p.15). Deze werd overigens ingelast op uw vraag, daar u stelde dat u na een pauze zich comfortabeler ging voelen om over uw problemen in Marokko te spreken (CGVS p.15). Naderhand bleek u bij machte om uw asielrelaas uit de doeken te doen en hier gerichte vragen over te beantwoorden (CGVS p.15-16). Op het einde van het onderhoud bevestigde u dat u alles dat u in uw gedachten had, had verteld, en dat u de tolk steeds goed begrepen had (CGVS p.23). Er werd u tevens een kopie van de notities van het onderhoud betekend, doch u formuleerde hier geen opmerkingen op waardoor kan worden van uit gegaan dat u instemt met de inhoud van uw verklaringen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 42, lid 1 APR voor versnelde procedures.

Het feit dat u afkomstig bent van een land waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, rechtvaardigde dat er versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land, Marokko, een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst verwees u naar problemen met uw vader (CGVS p.15). U stelde dat jullie dikwijls ruzie hadden, en dat hij u sloeg omdat u 'zoals eender welke tiener' buitenshuis ging en ook omdat hij u op een keer zag roken (CGVS p.17-18). Dergelijke conflicten zijn van interpersoonlijke aard en houden geen verband met de Vluchtelingenconventie. De ruzies met uw vader dateren bovendien van toen u nog tiener was, terwijl u nu een volwassen man van 26 jaar oud bent. U verklaarde ook spontaan dat uw vader recentelijk via de telefoon om vergiffenis gevraagd heeft; hij zei dat het hem speet en dat hij u onrechtvaardig had behandeld (CGVS p.15-16). Bijgevolg toont u niet aan dat uw vader u vijandig gezind zou zijn, laat staan dat door hem een risico zou lopen op ernstige schade cf. artikel 15 b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Het staat u overigens vrij om bij terugkeer op zichzelf te gaan wonen en in uw onderhoud te voorzien. Uw betoog dat dat onmogelijk is omdat daar geen werkkansen zijn en omdat u ziek bent, kan niet overtuigen

(CGVS p.15-16, p.18). Nog los van het feit dat u niet aantoont dat u daadwerkelijk ernstige medische problemen heeft (zie motivering supra), bent u al sinds 2018 weg uit Marokko en kon u zich sedertdien steeds staande houden ondanks uw beweerde gezondheidsproblematiek (CGVS p.12-13). Dat u er in de voorbije 7 à 8 jaar erin slaagde te overleven en, zoals u aangaf, verschillende jobs uit te oefenen in Spanje en Italië (CGVS p.13), toont aan dat u zelfstandig en zelfredzaam bent. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom dit in Marokko ook niet mogelijk zou zijn.

Uw verwijzing naar een verkrachting in uw kindertijd (CGVS p.15) kan ook geen aanleiding bieden tot de toekenning van internationale bescherming. U beschreef immers zelf dat dit een eenmalig incident betrof van toen u 6 jaar oud was (CGVS p.15, p.17). Gevraagd of de dader nadien ooit nog contact zocht met u, antwoordde u van niet (CGVS p.17). U toont bijgevolg niet aan dat u heden, zo'n 20 jaar na de feiten, opnieuw problemen zou moeten ondervinden met deze man.

In de mate dat u ook een vrees inroept ten aanzien van uw buurman, van wie u geld gestolen zou hebben, wordt vastgesteld dat u dit relaas niet onderbouwt. Aangezien u beschreef dat u deze diefstal pleegde om uw moeders medische behandeling tegen reuma te kunnen betalen (CGVS p.15-16) en u tot op heden met haar in contact staat (CGVS p.8), werd er u gevraagd om documentair bewijs van deze behandeling over te maken (CGVS p.20-21). Tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen. Naast het gebrek aan bewijs legde u ook vage verklaringen af over uw moeders situatie. Zo kon u niet zeggen welke precieze behandeling zij nodig had (en niet kon bekostigen, waardoor u uiteindelijk geld moest stelen; CGVS p.20). Evenmin kon u het ziekenhuis benoemen waar uw moeder naderhand (en met dit geld) werd behandeld (CGVS p.20). De namen van de dokters bij wie zij terecht kwam, zijn u eveneens onbekend (CGVS p.20). Het meest opvallende is echter dat u, desgevraagd, niet kon aangeven tot wanneer het gestolen geld volstond voor uw moeders behandeling (CGVS p.21). Indien waargebeurd mag nochtans worden verwacht dat u hierom bekommerd bent en dat u, gezien jullie contact (CGVS p.8), dergelijke zaken met elkaar zouden bespreken.

Uw verklaringen over deze diefstal zijn voorts weinig consistent noch logisch. Gevraagd of u voor uw vertrek nog problemen kende met de eigenaar van het geld, antwoordde u eerst van wel en beschreef u dat jullie nog gevochten hadden (CGVS p.21). Vervolgens gevraagd wanneer dit gebeurde, ontkende u uw eerdere verklaringen en stelde u dat u 'zo veel gevechten' met hem kende doch allemaal daterend van vóór de diefstal (CGVS p.21). Uw uitspraak over deze vele gevechten is trouwens ook in tegenstrijd met uw opgegeven woonplaatsen. Zo beschreef u dat u al sinds uw 14de niet meer bij uw ouders in Agadir woonde en telkens in andere steden woonde. De laatste maanden voor uw vertrek bleef u in Tanger (CGVS p.7-8). Dat u vaak vocht met deze buurman 'nadat hij dronken aankwam in de wijk' (aldus de wijk van uw ouders in Agadir) moet bijgevolg worden betwijfeld (CGVS p.21). Anderzijds kan moeilijk worden begrepen dat u geld uit het huis van deze buurman stal om uw moeder te 'redden' (CGVS p.19) terwijl u twee dagen nadien alleen uit het land bent vertrokken. Zo beschreef u dat er klikspanen in de wijk woonden, zgn. menselijke 'camera's', die zo'n zaken opmerken en doorvertellen. Aldus moet u op voorhand hebben geweten dat uw buurman snel bij u moet zijn uitgekomen als mogelijke dader en dat hij, bij uw verstek, zich op uw familieleden had kunnen richten. Het zou per slot van rekening gaan om een criminele en gewelddadige drugshandelaar (CGVS p.19, p.21). Door op deze manier te handelen kon u met andere woorden de situatie van uw moeder nog erger maken. Hiermee geconfronteerd, meende u dat de dader uw moeder niets kan aandoen omdat zij een zieke, oudere persoon is. U meende ook dat hij niets tegen haar gezegd heeft, enkel tegen uw broer (CGVS p.20). Onmiddellijk hierna sprak u zichzelf weer tegen en beschreef u hoe hij dreigende taal over u sprak tegen uw moeder (CGVS p.20). Ook tijdens uw voorbereidend interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u een andere versie van de feiten, namelijk dat u net wel voor uw moeder vreesde en dat ze iemand naar haar zouden kunnen sturen om haar te doden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Al deze wisselende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder moet worden vastgesteld dat u voor de DVZ niets verklaard heeft over deze diefstal van het geld van uw buurman, u toen niet kon zeggen waarom iemand u of uw moeder zou willen vermoorden. Er werden u nochtans diverse bijvragen gesteld. Ook benadrukte de toenmalige ambtenaar dat het gesprek confidentieel was en spoorde hij u aan om meer te vertellen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dit deed u echter niet. Het argument dat u niet over 'die verhalen' kon spreken vanwege schaamte (CGVS p.22-23) kan gezien het voorgaande niet overtuigen en doet vermoeden dat u uw verklaringen gaandeweg heeft aangedikt. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u voor de DVZ beweerde dat u 5000 euro betaalde aan uw smokkelaar om van Agadir tot in Lanzarote te reizen (verklaring DVZ, vraag 32). Aan het CGVS verklaarde u daarentegen dat u 20.000 dirham van uw buurman stal waarvan u 15.000 dirham aan uw moeder gaf en 3000 dirham (omgerekend +/- 250 euro) aan uw smokkelaar gaf. De overige 2000 dirham hield u voor zichzelf (CGVS p.18). Ook deze discrepantie wijst op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Het CGVS kan tot slot niet voorbij het uiterst laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u sinds juli 2025 in België bent, deed u dit pas voor het eerst op 17 juni 2026 (verklaring DVZ, vraag 33). In dezelfde lijn is het ook merkwaardig dat u eerder ook geen verzoek indiende in Spanje of Italië, tijdens de vele jaren waarin u ginds verbleef (verklaring DVZ, vraag 33). De simpele verklaring dat u van niets wist (CGVS p.14), biedt hierbij geen verschoning. In geval van werkelijke vrees mag worden verwacht dat u zich veel eerder had geïnformeerd naar verblijfsmogelijkheden waaronder asiel. Ook onder de Marokkaanse gemeenschap moet dit logischerwijze bekend zijn. Er kan overigens niet worden aangenomen dat u in zowel Spanje als Italië over een verblijfsvergunning beschikte, zoals u aangaf (CGVS p.13). Ook hiervan bracht u geen enkel documentair bewijsstuk bij, hoewel u hier expliciet naar gevraagd werd (CGVS p.13). Voorts kan nog worden opgemerkt dat u voorafgaand aan uw huidige beschermingsverzoek reeds gehoord werd door een politieagent alsook een ambtenaar van de Dienst Identificatie (DID) van de DVZ. Tijdens beide gesprekken werd er u expliciet gevraagd of er redenen zijn die een terugkeer naar Marokko zouden verhinderen. Voor de politie weigerde u uw medewerking en gaf u geen antwoord (zie pv van 1 augustus 2025); voor de identificatiedienst verklaarde u weliswaar dat u 'grote problemen' heeft doch weigerde u hierover meer uitleg te geven. De ambtenaar stelde bovendien een opvallend gebrek aan interesse vanuit uw hoek vast (zie interviewrapport DID van 21 januari 2026). Dat u ook tijdens die twee gesprekken niets vermeldde over uw vrees jegens uw buurman wegens een diefstal, spreekt wederom boekdelen.

In de marge kan nog worden opgemerkt dat u niet politiek actief was in Marokko, noch was u er betrokken bij groeperingen of verenigingen. U kende in het verleden ook geen problemen met de Marokkaanse politie of het plaatselijke gerecht (CGVS p.12).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 2.50 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep*."

Deze bepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), de artikelen 4, 13, 18, 19, 20 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 57/6, 57/11/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) "*voor zover deze op het dossier van toepassing blijven*", de "*relevante bepalingen*" van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van

Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van "*voorzichtigheid, goed bestuur en individuele toetsing*".

3.2. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat geen daadwerkelijk onderzoek werd gevoerd naar zijn bijzondere procedurele behoeften en dat de versnelde procedure ten onrechte werd toegepast. Hij benadrukt dat hij niet louter melding heeft gemaakt van een op zichzelf staande medische aandoening, maar heeft gewezen op het verlies van het gezichtsvermogen in één oog, een aanzienlijke beperking van het gezichtsvermogen in het andere oog, pijn aan de voet, een infectie, een mogelijke maagaandoening, ernstige nervositeit en moeilijkheden om zijn woede te beheersen. Daarnaast verklaarde hij psychologisch getekend te zijn door het seksueel misbruik waarvan hij tijdens zijn jeugd het slachtoffer zou zijn geweest en door huiselijk geweld. Volgens verzoeker vormden ook de omstandigheid dat tijdens het persoonlijk onderhoud een verpleegkundige medicatie bracht en het feit dat op zijn verzoek een pauze werd ingelast concrete aanwijzingen die een grondiger beoordeling vereisten. Procedurele kwetsbaarheid kan volgens hem niet uitsluitend worden afgeleid uit een formele medische diagnose, maar kan eveneens blijken uit zijn gedrag tijdens het onderhoud, de aard van de aangevoerde feiten, zijn detentiesituatie en de moeilijkheden die hij ondervindt om bepaalde gebeurtenissen te bespreken. Het ontbreken van een medisch attest volstaat volgens hem dan ook niet om deze samenvallende aanwijzingen terzijde te schuiven.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de commissaris-generaal ten onrechte het vermogen om aan een persoonlijk onderhoud deel te nemen gelijkstelt met het vermogen om gebeurtenissen uit het verleden volledig en betrouwbaar te reconstrueren. Dat hij de vragen begreep, daarop kon antwoorden en de tolk begreep, heeft volgens hem slechts betrekking op de minimale communicatie tijdens het onderhoud en beantwoordt niet de afzonderlijke vraag of hij in staat was een volledig en betrouwbaar verslag te geven over traumatische en met schaamte beladen gebeurtenissen. Hij verwijt de commissaris-generaal dat niet werd toegelicht waarom zijn herhaalde verzoek om te roken, de noodzaak van een pauze en de tussenkomst van het verplegend personeel geen betekenis zouden hebben voor de beoordeling van zijn procedurele behoeften. Evenmin blijkt volgens hem of het medisch personeel van het centrum werd geraadpleegd of een specifieke beoordeling werd verricht.

In dit verband voert verzoeker tevens aan dat de toepassing van de versnelde procedure een verhoogde waakzaamheid vereist, aangezien de verkorte termijnen de mogelijkheden van een gedetineerde verzoeker beperken om medische stukken te verzamelen, contact op te nemen met zijn familie, een psychologisch attest te verkrijgen en samen met zijn raadsman gevoelige elementen van zijn relaas voor te bereiden. Hij stelt niet dat iedere gedetineerde of zieke persoon van een versnelde procedure moet worden uitgesloten, maar meent dat in zijn concrete geval had moeten worden aangetoond dat deze procedure verenigbaar bleef met zijn daadwerkelijke vermogen om zijn verzoek uiteen te zetten. Het lage erkenningspercentage van Marokkaanse onderdanen kan volgens hem een individueel onderzoek naar de noodzaak van een aangepaste behandeling niet vervangen.

Onder verwijzing naar de artikelen 13, 20 en 21 van Verordening (EU) 2024/1348 stelt verzoeker verder dat het inlassen van een pauze, de tussenkomst van een verpleegkundige en het toedienen van medicatie het onderzoek naar zijn procedurele behoeften niet zonder voorwerp maakten, maar integendeel bevestigden dat sprake was van een factor die zijn deelname kon beïnvloeden. Ook de eerdere intrekking van de beslissing nadat de omstandigheden van het onderhoud via videoconferentie waren betwist, vormt volgens hem een contextueel element. Hij wijst tevens op zijn detentie, waardoor hij niet dezelfde mogelijkheden had als een verzoeker in vrijheid om een arts te raadplegen, documenten bij zijn familie te verzamelen of zich met zijn raadsman voor te bereiden op de onthulling van het seksueel misbruik. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal, bij gebrek aan specifieke medische documenten, gebruik moeten maken van de mogelijkheid om medisch advies in te winnen.

Verzoeker benadrukt daarbij dat artikel 21, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1348 voorschrijft dat de versnelde procedure niet wordt toegepast of wordt stopgezet wanneer de noodzakelijke ondersteuning daarin niet kan worden verleend, met bijzondere aandacht voor slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek, seksueel of gendergerelateerd geweld. Volgens hem wordt niet betwist dat hij slachtoffer is geweest van seksueel geweld, maar werd niet gemotiveerd waarom niettemin de versnelde procedure werd toegepast.

3.3. In een tweede middelonderdeel bekritiseert verzoeker de volgens hem fragmentarische en uit hun context gehaalde beoordeling van de geloofwaardigheid. Hij stelt dat de commissaris-generaal talrijke afwijkingen en onnauwkeurigheden cumuleert en daaruit afleidt dat zijn relaas geleidelijk werd opgebouwd, zonder voldoende onderscheid te maken tussen enerzijds de tegenstrijdigheden die de gebeurtenis die aanleiding geeft tot de vrees en anderzijds de onnauwkeurigheden met betrekking tot bijkomstige omstandigheden. Volgens verzoeker had de kern van zijn relaas moeten worden geïdentificeerd en had

moeten worden verduidelijkt welke elementen als vaststaand of onbetwist werden beschouwd en waarom de vastgestelde verschillen een gunstige beslissing onmogelijk maakten. Hij verwijst hierbij naar het vereiste van een objectief, onpartijdig en individueel onderzoek en naar het voordeel van de twijfel en de gedeelde bewijslast.

Wat zijn verklaringen bij de DVZ betreft, voert verzoeker aan dat niet kan worden volstaan met de vaststelling dat hij daar geen melding zou hebben gemaakt van de buurman. Volgens hem moet rekening worden gehouden met de omstandigheden waarin die eerste verklaringen werden afgelegd, de aard van de gestelde vragen, de beschikbare tijd, zijn begrip en de mate van detail van het gesprek. Dit is volgens hem des te belangrijker omdat hij zich beroept op een oud trauma en een bijzonder gevoel van schaamte. Er had volgens hem moeten worden onderzocht of deze omstandigheden konden verklaren waarom hij niet onmiddellijk zijn volledige relaas uiteenzette en of het eerste onderhoud bedoeld was om een volledig relaas te verkrijgen dan wel slechts een eerste samenvatting van zijn motieven. Het uitblijven van een onmiddellijke openbaarmaking kan volgens hem een beoordelingselement vormen, maar mag zonder onderzoek van de individuele context geen op zichzelf staand bewijs van ongeloofwaardigheid worden.

Wat de vastgestelde verschillen in geldbedragen betreft, betoogt verzoeker dat de discrepantie tussen het bij de DVZ vermelde bedrag van 5.000 euro en de bij het CGVS vermelde bedragen in dirham in geen geval de kern van zijn relaas raakt. Verder betwist hij de gevolgtrekking dat het onlogisch zou zijn dat hij geld stal om zijn moeder te helpen en twee dagen later het land verliet, waardoor zijn familie aan represailles kon worden blootgesteld. Verzoeker herhaalt voorts dat de aangevoerde tekortkomingen in het onderzoek naar zijn procedurele behoeften niet zonder invloed zijn op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Volgens hem gebruikt de commissaris-generaal weglatingen, moeilijkheden bij het vertellen en inconsistenties als weigeringsmotieven zonder voldoende te hebben onderzocht of zijn psychologische toestand en detentiesituatie een invloed konden hebben op de geleidelijke onthulling van zijn relaas.

3.4. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat geen concrete beoordeling werd gemaakt van het risico, de beschikbare bescherming en de subsidiaire bescherming. Wat de bedreiging door zijn buurman betreft, stelt hij dat de kwalificatie ervan als een privéconflict niet volstaat, en dat de ernst van het risico, het vermogen van deze persoon om zijn bedreiging uit te voeren en het vermogen of de bereidheid van de nationale autoriteiten om daadwerkelijke bescherming te bieden moet worden onderzocht. Ook het ontbreken van een aangifte had volgens hem moeten worden beoordeeld in het licht van zijn persoonlijke situatie, kwetsbaarheid, levensloop en de aard van de bedreigingen.
Hij vervolgt dat iedere mogelijkheid van een verband met een verdragsgrond niet kon worden uitgesloten door de feiten louter als een “privéconflict” te kwalificeren. Hij benadrukt tevens dat het eventuele ontbreken van een verdragsgrond moet worden onderscheiden van de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist voorts de beoordeling inzake interne hervestiging. Dat hij naar Marokko zou kunnen terugkeren en er alleen zou kunnen wonen en werken, wordt volgens hem niet geconcretiseerd. Er wordt niet aangegeven in welke regio hij zich zou kunnen vestigen, hoe hij toegang zou verkrijgen tot huisvesting, gezondheidszorg, werk en bescherming en welke invloed zijn visuele beperking hierop zou hebben. Dat hij vroeger in verschillende Marokkaanse steden heeft gewoond, betekent volgens hem niet automatisch dat hervestiging redelijk is, nu zijn eerdere levensloop volgens hem juist werd gekenmerkt door omzwervingen, onzekerheid en de onmogelijkheid om wegens zijn visuele problemen duurzaam werk te behouden. Interne hervestiging moet volgens hem concreet haalbaar en redelijk zijn en rekening houden met zijn persoonlijke situatie, met inachtneming van artikel 8 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat zijn medische problemen voornamelijk werden beoordeeld vanuit het oogpunt van het ontbreken van bewijs en hun invloed op het persoonlijk onderhoud, maar onvoldoende vanuit het oogpunt van de concrete gevolgen van een terugkeer. Hij meent dat de combinatie van zijn aangevoerde visuele beperking, psychologische problemen, het ontbreken van duurzame beroepsmatige zelfstandigheid, de kwetsbaarheid van zijn familiale ondersteuning en de aangevoerde bedreiging had moeten worden onderzocht. Hij stelt dat het risico op ernstige schade had moeten worden onderzocht in het licht van zijn persoonlijke omstandigheden en met name de daadwerkelijke toegang tot oogheelkundige zorg, zijn mogelijkheid om met zijn visuele beperking te werken en zijn concrete vermogen om alleen in een andere stad te wonen. Uit zijn jarenlange verblijf in Europa kan volgens hem evenmin worden afgeleid dat hij na terugkeer over een daadwerkelijk ondersteuningsnetwerk, huisvesting, regelmatige inkomsten of daadwerkelijke toegang tot zorg zal beschikken.

3.5. *In fine* zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het ontbreken van schriftelijk bewijs moet worden beoordeeld rekening houdend met de aard van de aangevoerde feiten. Geweld binnen het gezin, bedreigingen door een particulier en vroegere medische problemen zijn volgens hem niet noodzakelijk feiten waarvoor schriftelijk bewijs beschikbaar is. Hij wijst erop dat hij gedetineerd was, van zijn familie gescheiden was en niet over de gebruikelijke mogelijkheden beschikte om snel medische documenten te verzamelen of een nog bestaande bedreiging in Marokko aan te tonen. Ook bij de beoordeling van nationale bescherming

had volgens hem een onderscheid moeten worden gemaakt tussen het theoretische bestaan van politie en gerechtelijke instellingen en zijn daadwerkelijke toegang tot deze bescherming, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, de aard van de beweerde dader, mogelijke vrees voor represailles, familiale steun en zijn vermogen om zich elders te vestigen en daar hulp te zoeken.

3.6. Ten slotte betwist verzoeker de kwalificatie van zijn verzoek als kennelijk ongegrond. Volgens hem kan deze kwalificatie niet automatisch voortvloeien uit de afwijzing van het verzoek of uit het lage erkenningspercentage voor personen met de Marokkaanse nationaliteit. Gelet op de in de beslissing vermelde medische en psychologische problemen, de eerdere intrekking van een beslissing, het nieuwe persoonlijk onderhoud in een gesloten centrum en zijn relaas over traumatische gebeurtenissen, was volgens hem een eigen en geïndividualiseerde motivering vereist. Bij gebrek daaraan moet deze kwalificatie volgens verzoeker minstens terzijde worden geschoven.

3.7. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen dan wel minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Subsidiair vraagt hij de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor een nieuw volledig en grondig onderzoek met inachtneming van zijn bijzondere procedurele behoeften en de toepasselijke procedurele waarborgen. Tevens verzoekt hij, overeenkomstig artikel 2.29 van de RvV-wet, om toestemming om gedurende de behandeling van het beroep op het grondgebied te blijven.

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Artikel 2.60, § 2, van de RvV-wet bepaalt dat de Raad, indien beroep werd ingesteld tegen een beslissing van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming het beroep kan verwerpen of de bestreden beslissing bevestigen, hervormen of vernietigen. Daarbij dient de Raad eerst te onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan hervormen of bevestigen, alvorens over te gaan tot een vernietiging, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, in welk geval de rechter kan verduidelijken welke elementen er bijkomend onderzocht moeten worden door de verwerende partij.

Overeenkomstig artikel 2.59, § 1, van RvV-wet dient de rechter over te gaan tot een volledig onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden van de zaak indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft, desgevallend met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming. Dergelijk *ex nunc* onderzoek is vereist indien het een beslissing van de commissaris-generaal betreft en dit in uitvoering van artikel 67, lid 3, van de Asielprocedureverordening .
Het geschil wordt in zijn geheel aanhangig gemaakt bij de Raad, die een volledig en *ex-nunc* onderzoek doet van zowel de feitelijke als juridische gronden van de zaak. Het betreft de feiten en juridische gronden die door de partijen aan de Raad worden voorgelegd en de zaken die een rechter ingevolge de rechtspraak of hogere rechtsnormen ambtshalve mag opwerpen zoals bijvoorbeeld de vraag of de verzoeker nog een actueel belang heeft bij het beroep of een schending van het non-refoulement beginsel (Wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, KAMER, 2025-2026, nr. 56-1399/001, 141). De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Beoordeling feiten en omstandigheden

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden wordt uiteengezet in artikel 4 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 34 van de Verordening (EU) 2024/1348. De beoordeling van feiten en omstandigheden verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de relevante feiten die moeten in acht genomen worden in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. De verzoeker dient zijn volledige medewerking te verlenen aan de autoriteit die verantwoordelijk is voor het onderzoek door alle elementen ter staving van zijn beschermingsverzoek te verstrekken waarover hij beschikt, met name zijn verklaringen en de documentatie in verband met de elementen op opgesomd in artikel 4, lid 2., onder b) van de Verordening (EU) 2024/1347. De autoriteiten bevoegd voor het onderzoek van het beschermingsverzoek dienen relevante, nauwkeurige en geactualiseerde informatie te verzamelen over de algemene situatie in het land van herkomst van de verzoeker, en indien van toepassing, in de landen van doorreis. Zij hebben ook de

mogelijkheid om indien noodzakelijk het advies te vragen van experten over specifieke kwesties, zoals medische, culturele, religieuze, gezondheids- en kind- of gendergerelateerde kwesties.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties. De asielinstanties moeten het verzoek om internationale bescherming op objectieve, onpartijdige en individuele wijze onderzoeken en moeten daarbij het geheel van elementen opgesomd in artikel 34.2 van de Verordening (EU) 2024/1348 in acht nemen. Na een dergelijk onderzoek moeten de asielinstanties beslissen of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, voorzien in hoofdstukken II, III en V van Verordening (EU) 2024/1347, voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

4.3. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

4.4. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 2.16, § 1, 1°, van de RvV-wet moet het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, een uiteenzetting bevatten van de feiten en de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Overeenkomstig artikel 2.18 van de RvV-wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop deze rechtsregel concreet overtreden zou zijn. Een opsomming van wetsbepalingen impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13 (vrijheid van kunsten en wetenschap), 18 (asielrecht), 19 (bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering), 20 (gelijkheid van wet) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 67 van Verordening (EU) 2024/1348. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze voormelde artikelen, die het recht op een doeltreffende voorziening in rechte waarborgen, door verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 19 van het Handvest betreft wijst de Raad erop dat hij zich in het kader van het onderhavige beroep niet uitspreekt over een terugleiding- of verwijderingsmaatregel. Bijgevolg wordt de voormelde schending evenmin dienstig opgeworpen.

Verzoeker verduidelijkt verder niet welke bepaling(en) van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat ingaat op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden zou(den) zijn. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou (kunnen) bestaan. Derhalve wordt ook de schending van dit wetsartikel verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van “*de beginselen (…) van goed bestuur*”, laat hij na te preciseren welke beginselen, behalve het zorgvuldigheidsbeginsel, hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze

motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.6. Beoordeling van de bijzondere procedurele waarborgen

Dient verder te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende elementen voorhanden zijn om te concluderen dat er in uw geval bijzondere procedurele noden aan de orde zijn.*
Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u verschillende medische problemen aan. Zo verwees u naar een aandoening aan uw ogen (verminderd zicht), een virale infectie waardoor u vaak moet hoesten en een mogelijke diagnose van maagkanker die echter nog niet werd bevestigd (CGVS p.3-4). U zou ook een probleem hebben aan het bot van uw voet (CGVS p.4). Verder heeft u naar eigen zeggen een psychologisch complex door de moeilijkheden die u in Marokko had getrotseerd, waardoor u dikwijls nerveus bent. U zou ook een woedeprobleem hebben (CGVS p.3-4, p.15-16). Deze verscheidene aandoeningen zijn echter louter gebaseerd op uw eigen verklaringen. U diende namelijk geen documenten of attesten in om uw medische situatie te staven, hoewel er u expliciet gevraagd werd om dit na uw onderhoud alsnog te doen (CGVS p.5). Tijdens uw eerdere beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden trouwens ook geen medische stukken neergelegd (zie verzoekschrift van 18 juli 2026, administratief dossier). Bijgevolg staat het niet objectief vast dat u zou lijden aan een oog-, voet- en/of maagaandoening of dat u ernstige psychologische problemen zou hebben, en kan evenmin worden besloten dat u omwille daarvan geen volwaardige asielverklaringen zou kunnen afleggen.
Uit de notities van uw tweede onderhoud blijkt voorts dat u ook effectief in staat was om uw asielmotieven uiteen te zetten, en dat u de inhoud en de logica van de vragen goed begreep. Bij aanvang van het onderhoud bracht een verpleegster van het gesloten centrum medicatie voor uw woedeprobleem en voor uw voet (CGVS p.2, p.4). U gevraagd of u deze niet diende in te nemen, stelde u expliciet dat dit niet nodig was en dat u dit in de pauze zou doen (CGVS p.4). Wel vroeg u tijdens de inleiding van het onderhoud verschillende keren of u eerst een sigaret mocht roken, hetgeen u echter werd geweigerd (CGVS p.2, p.4-5). U heeft dit uiteindelijk wel in de pauze gedaan (CGVS p.15). Deze werd overigens ingelast op uw vraag, daar u stelde dat u na een pauze zich comfortabeler ging voelen om over uw problemen in Marokko te spreken (CGVS p.15). Naderhand bleek u bij machte om uw asielrelaas uit de doeken te doen en hier gerichte vragen over te beantwoorden (CGVS p.15-16). Op het einde van het onderhoud bevestigde u dat u alles dat u in uw gedachten had, had verteld, en dat u de tolk steeds goed begrepen had (CGVS p.23). Er werd u tevens een kopie van de notities van het onderhoud betekend, doch u formuleerde hier geen opmerkingen op waardoor kan worden van uit gegaan dat u instemt met de inhoud van uw verklaringen.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen daadwerkelijk onderzoek te hebben gevoerd naar eventuele bijzondere procedurele noden in zijn hoofde. Hij verwijst hierbij naar zijn verminderd gezichtsvermogen, pijn aan zijn voet, een infectie, een mogelijk maagprobleem, zijn nervositeit en problemen om zijn woede te beheersen, en stelt dat hij psychologisch getekend is door het seksueel misbruik waarvan hij als kind slachtoffer zou zijn geweest en het huiselijk geweld vanwege zijn vader. Volgens verzoeker vormden ook zijn herhaalde verzoek om te mogen roken, de noodzaak van een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud en de omstandigheid dat een verpleegkundige hem tijdens dit onderhoud medicatie kwam brengen concrete aanwijzingen van een procedurele kwetsbaarheid die nader diende te worden onderzocht.

De Raad merkt evenwel vooreerst op dat verzoeker in de DVZ-vragenlijst "bijzondere procedure noden" uitdrukkelijk aangaf: "*Ik kan het interview afleggen, maar ik heb medische klachten/problemen*". (AD, stuk 7, Inventaris + stukken DVZ (hierna: AD DVZ), Verklaring "bijzondere procedure noden" DVZ, *d.d.* 24 juni 2026). In het door de DVZ opgesteld evaluatieformulier wordt in dit verband verwezen naar "zichtproblemen" (AD DVZ, Evaluatie bijzondere procedure noden interview *d.d.* 24 juni 2026). Aldus blijkt dat verzoeker bij de DVZ

melding maakt van visuele problemen, maar niet dat deze zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen of gedegen verklaringen af te leggen aantastten of bemoeilijkten.

De Raad stelt voorts, in navolging van de commissaris-generaal vast, dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs van de door hem aangehaalde medische en psychologische problemen bij te brengen. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij voorhoudt dat zijn detentie en de verkorte termijnen van de versnelde procedure hem verhinderden om zijn medische en psychologische toestand met stukken te staven. Hierbij kan vooreerst worden opgemerkt dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat verzoeker van 1 augustus 2025 tot 15 juni 2026 in de gevangenis van Haren verbleef, doch, tijdens een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Identificatie Detentie (DID) op 21 januari 2026 (AD, stuk 7, Inventaris+ stukken DVZ , Info rapport DID *d.d.* 21 januari 2026) verklaarde dat hij de gevangenisarts raadpleegde. Verder blijkt dat verzoekers vrijheidsberoving hem als zodanig niet verhinderde contacten te onderhouden met zijn familieleden. Uit het DID-verslag van 21 januari 2026 blijkt immers dat verzoeker vanuit zijn cel regelmatig telefonisch contact onderhield met zijn broer Z., alsook contact onderhield met zijn tante en een vriend die in Italië verbleven. Dat verzoeker wegens zijn detentie beperkt was in zijn mogelijkheid om een arts te raadplegen, dan wel contact op te nemen met zijn familie kan dan ook niet worden bijgetreden.

De Raad wijst er voorts op dat de enkele omstandigheid dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevond, *an sich* niet aantoont dat het voor hem feitelijk onmogelijk is om relevante medische stukken te verkrijgen of deze met behulp van zijn raadsman aan de commissaris-generaal over te maken. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij zich reeds voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud tot een ziekenhuis in Leuven had gewend en dat de verpleegpost van het gesloten centrum over zijn medische documenten beschikte. Hij preciseerde daarbij dat de verpleegkundigen "*alle documenten*" hadden, maar dat zij nog niets hadden ontvangen van het ziekenhuis in Leuven. De *protection officer* heeft verzoeker vervolgens uitdrukkelijk gevraagd om na het persoonlijk onderhoud aan de verpleegkundige dienst te vragen de documenten betreffende zijn medische problemen aan het CGVS over te maken. Daarbij werd verzoeker er tevens uitdrukkelijk op gewezen dat hij hiervoor de hulp van zijn advocaat kon inroepen. Verzoeker antwoordde hierop dat hij na het persoonlijk onderhoud het nodige zou doen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 28 augustus 2026 (hierna: NPO), p. 4-5). Niettemin werd nadien geen enkel stuk ter staving van verzoekers voorgehouden medische problemen aan het CGVS overgemaakt. In deze omstandigheden kan verzoeker dan ook niet volstaan met de algemene stelling dat zijn detentie en de toepassing van de versnelde procedure hem onvoldoende tijd of mogelijkheden boden om medische stukken te verzamelen. Dit klemt des te meer nu verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming indiende op 17 juni 2026, terwijl zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatsvond op 28 augustus 2026 en de bestreden beslissing dateert van 8 september 2026. Verzoeker beschikte aldus vanaf het indienen van zijn verzoek tot aan het nemen van de bestreden beslissing over een periode van ruim tweeënhalve maand om stukken ter staving van zijn medische en psychologische problemen te verzamelen of te laten verzamelen. Bovendien werd hij gedurende de procedure bijgestaan door een advocaat en werd hem tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid diens hulp in te roepen om de medische stukken te laten overmaken. Verzoeker concretiseert overigens niet welke stukken hij nog wenste te verkrijgen, welke stappen hij of zijn advocaat daartoe hebben ondernomen en op welke wijze de toepassing van de versnelde procedure hem daadwerkelijk heeft verhinderd deze stukken voor te leggen. Evenmin blijkt dat verzoeker of zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud aan de commissaris-generaal heeft meegedeeld dat relevante medische stukken nog werden opgevraagd, dat moeilijkheden werden ondervonden om deze te verkrijgen of dat bijkomende tijd nodig was om deze voor te leggen.

Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij met psychologische problemen kampt die zijn deelname aan de procedure of zijn vermogen om zijn beschermingsmotieven uiteen te zetten beïnvloedden. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming hiervan geen melding maakte, hoewel hij reeds meermaals in contact was gekomen met de Belgische autoriteiten en daarbij ook uitdrukkelijk naar zijn gezondheidstoestand werd gevraagd. Zo verklaarde verzoeker bij zijn gehoor door de politiezone Zuid op 1 augustus 2025 geen medische problemen te hebben. Ook tijdens het DID-gesprek van 21 januari 2026, toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij gezondheidsproblemen had, verwees hij uitsluitend naar problemen aan zijn ogen. Van psychologische problemen maakte hij bij die gelegenheid geen gewag. Het is pas tijdens zijn gehoor bij de DVZ op 24 juni 2026 dat verzoeker voor het eerst verklaarde psychische problemen te hebben. Wanneer hem werd gevraagd dit nader toe te lichten, stelde hij evenwel enkel "*veel stress*" te ervaren uit vrees voor een verwijdering naar Marokko, waardoor hij naar eigen zeggen niet meer kon eten en last had van slapeloosheid. Blijkens de vragenlijst betreffende de bijzondere procedurele noden van diezelfde datum verklaarde verzoeker dat hij het interview kon afleggen. Aldus blijkt dat verzoeker zelf aangaf dat de door hem vermelde stress en slapeloosheid zijn vermogen om aan de procedure deel te nemen of zijn verklaringen af te leggen niet aantastten of bemoeilijkten.
Hoewel verzoeker vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding maakte van psychologische problemen, nervositeit en problemen met zijn woede, legde hij geen attest of ander stuk voor

waarin enige psychische problematiek wordt vastgesteld. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de periode tussen het indienen van zijn verzoek en het persoonlijk onderhoud daadwerkelijk stappen heeft ondernomen om psychologische begeleiding te verkrijgen, zijn psychische toestand te laten beoordelen of een psychologisch attest te bekomen, noch dat hij of zijn advocaat daartoe enig initiatief heeft genomen dat zonder gevolg is gebleven. In het licht van het voorgaande volstaat de loutere stelling dat hij wegens zijn vasthouding of de toepassing van de versnelde procedure geen arts kon raadplegen en bijgevolg geen psychologisch attest kon verkrijgen dan ook niet om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk werd verhinderd zijn voorgehouden psychische problemen te laten vaststellen of met stukken te staven.

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij betoogt dat het ontbreken van medische of psychologische stavingstukken er op zich niet aan in de weg staat dat op grond van andere concrete elementen alsnog bijzondere procedurele noden worden vastgesteld. Waar verzoeker evenwel aanvoert dat dergelijke noden ook kunnen blijken uit zijn gedrag tijdens het persoonlijk onderhoud, de aard van de aangehaalde feiten en de moeilijkheden die hij ondervond om bepaalde gebeurtenissen te bespreken, en hierin aanwijzingen ziet van zijn "*procedurele kwetsbaarheid*", stelt de Raad vast dat hij dit betoog niet nader concretiseert. Hij verduidelijkt niet welke concrete gedragingen of moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud erop zouden wijzen dat hij wegens zijn medische of psychologische toestand niet in staat was om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen of zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze uiteen te zetten.

Verder blijkt uit de verklaringen afgelegd bij de DVZ, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, gedurende hetwelk verzoeker werd bijgestaan door zijn advocaat, dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied. Uit het concrete verloop van deze onderhouden blijkt dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, de inhoud en de logica van de hem gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Nergens formuleerde verzoeker of zijn advocaat overigens enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin haalden zij aan dat van verzoeker wegens zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand niet mocht worden verwacht dat hij gedegen verklaringen zou afleggen gedurende zijn onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde hij bovendien dat hij alles had verteld wat hij in gedachten had. Noch verzoeker, noch zijn advocaat formuleerde enige opmerking aangaande het verloop van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 23). Uit het enkele gegeven dat verzoeker medische klachten aanhaalde, dat een verpleegkundige hem voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud medicatie bracht, dat hij meermaals vroeg om te mogen roken en dat op zijn verzoek een pauze werd ingelast, kan niet worden afgeleid dat hij bijzondere procedurele noden had die specifieke steunmaatregelen vereisten. Daarbij merkt de Raad op dat verzoeker na de op zijn verzoek ingelaste pauze uitdrukkelijk werd gevraagd of het zou lukken om verder te gaan met het persoonlijk onderhoud en of hij zich goed voelde, waarop hij bevestigend antwoordde en vervolgens zijn vluchtmotieven uiteenzette (NPO, p. 15). Uit de stukken van het dossier kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoeker concretiseert in zijn verzoekschrift bovendien niet op welke wijze zijn vermeende medische klachten, nervositeit of psychologische toestand zijn vermogen om de gestelde vragen te begrijpen en daarop gedegen verklaringen af te leggen daadwerkelijk zouden hebben aangetast. De algemene stelling dat iemand in staat kan zijn vragen te begrijpen en te beantwoorden, maar niettemin moeilijkheden kan ondervinden om traumatische of met schaamte beladen gebeurtenissen te onthullen of gebeurtenissen chronologisch weer te geven, volstaat niet om aan te tonen dat dergelijke moeilijkheden zich in verzoekers concrete geval daadwerkelijk hebben voorgedaan of zijn verklaringen hebben beïnvloed. De Raad miskent in dit verband niet dat het door verzoeker aangehaalde seksueel misbruik op jonge leeftijd en het geweld vanwege zijn vader een psychologische impact op hem kunnen hebben gehad. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker hierdoor verhinderd was op volwaardige wijze deel te nemen aan zijn asielprocedure en in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal zelf advies van een arts, psycholoog of andere beroepsbeoefenaar had moeten inwinnen, benadrukt de Raad dat de in artikel 20 van Verordening (EU) 2024/1348 bedoelde doorverwijzing voor advies over de behoefte van de verzoeker aan bijzondere procedurele waarborgen een mogelijkheid betreft waartoe de bevoegde autoriteit kan beslissen en geen verplichting inhoudt om dergelijk advies in te winnen. *In casu* lagen, gelet op hetgeen voorafgaat, geen concrete indicaties waaruit kon blijken dat verzoeker wegens zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand niet bij machte was om zijn motieven op een dienstige en volwaardige wijze kenbaar te maken doorheen de procedure. Dat verzoeker geen medische stukken had neergelegd, noopte de commissaris-generaal in deze omstandigheden dan ook niet ertoe zelf een medisch onderzoek of advies te gelasten, te meer nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd de medische stukken waarover de verpleegpost in het gesloten centrum volgens hem beschikte alsnog te laten overmaken en hem daarbij werd gewezen op de mogelijkheid de hulp van zijn advocaat in te roepen. Dat hij vervolgens geen dergelijke stukken overmaakte, kan dan ook de commissaris-generaal niet worden verweten.

Dient derhalve besloten te worden dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij omwille van fysieke of psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Aldus kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluiten dat verzoeker geen bijzondere procedurele waarborgen in de zin van artikel 20 van de Verordening (EU) 2024/1348 heeft aangebracht, dat dergelijke noden evenmin konden worden vastgesteld en dat verzoeker bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend.

4.7. Gelet op wat voorafgaat zijn er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden aanwezig die onverenigbaar zouden zijn met de toepassing van een versnelde behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt in verband met de toepassing van een versnelde procedure bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming voorts door de commissaris-generaal op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*Het feit dat u afkomstig bent van een land, waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, rechtvaardigde dat er versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek*." Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze vaststelling in een ander licht plaatsen.

Waar verzoeker wijst op het seksueel misbruik waarvan hij op zesjarige leeftijd slachtoffer zou zijn geworden, merkt de Raad op dat het enkele gegeven dat een verzoeker in het verleden slachtoffer zou zijn geweest van seksueel geweld niet *ipso facto* met zich meebrengt dat zijn verzoek om internationale bescherming niet volgens een versnelde procedure kan worden behandeld. In het licht van het door verzoeker aangehaalde artikel 21, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1348 is bepalend of de verzoeker bijzondere procedurele waarborgen behoeft en, indien dit het geval is, of de noodzakelijke ondersteuning hem kan worden geboden in het kader van de versnelde beoordelingsprocedure. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele waarborgen konden worden vastgesteld. Zijn verwijzing naar het seksueel misbruik waarvan hij op jonge leeftijd slachtoffer zou zijn geweest, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 21 en 42 van de Verordening (EU) 2024/1348 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Agadir. Hij stelt tijdens zijn jeugd door zijn vader te zijn mishandeld en op zesjarige leeftijd het slachtoffer te zijn geworden van verkrachting. Op veertienjarige leeftijd verliet hij de ouderlijke woning en verbleef hij op verschillende plaatsen in Marokko. In 2018 zou hij teruggekeerd zijn naar Agadir en 20.000 dirham hebben gestolen van een buurman die actief was in de drugshandel, teneinde de medische behandeling van zijn moeder te kunnen betalen en zijn vertrek uit Marokko te financieren. Sindsdien zou deze buurman herhaaldelijk doodsbedreigingen hebben geuit. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Marokko problemen met deze buurman wegens de diefstal. Daarnaast vreest hij in Marokko een slecht leven te zullen leiden wegens zijn medische toestand en een gebrek aan werkmogelijkheden.

4.9. De Raad komt, na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden aangenomen.

Daartoe wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde diefstal van 20.000 dirham van zijn buurman en de daaruit voortvloeiende vrees, nu (a) verzoeker deze diefstal niet met enig bewijs onderbouwt en slechts vage verklaringen aflegt over de medische behandeling van zijn moeder waarvoor hij het geld zou hebben gestolen, waarbij hij niet weet welke behandeling zij nodig had, in welk ziekenhuis zij werd behandeld, wie haar artsen waren of hoelang het gestolen geld voor haar behandeling volstond, hoewel hij nog steeds contact met haar onderhoudt, (b) zijn verklaringen over eerdere gevechten met de buurman weinig consistent zijn en moeilijk te verenigen zijn met zijn verklaring dat hij sinds zijn veertien jaar niet meer bij zijn ouders in Agadir woonde, (c) het weinig logisch is dat hij geld van een gewelddadige drugshandelaar zou hebben gestolen om zijn moeder te helpen en vervolgens reeds twee dagen later alleen het land zou hebben verlaten, hoewel hij wist dat de diefstal snel aan het licht kon komen en zijn familie daardoor problemen kon krijgen, en (d) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vraag of de buurman zijn moeder al dan niet bedreigde en of hij voor haar vreesde;

(ii) de geloofwaardigheid van deze beweerde problemen verder wordt ondermijnd doordat verzoeker bij de DVZ niets vermeldde over de diefstal en toen niet kon aangeven waarom iemand hem of zijn moeder zou willen vermoorden, hoewel hij uitdrukkelijk werd aangespoord zijn problemen uiteen te zetten, waarbij zijn verklaring dat hij hierover uit schaamte niet kon spreken niet overtuigt; bovendien verklaarde hij bij de DVZ 5.000 euro aan zijn smokkelaar te hebben betaald, terwijl hij bij het CGVS stelde dat hij 20.000 dirham van zijn buurman had gestolen, waarvan hij 15.000 dirham aan zijn moeder gaf, 3.000 dirham aan de smokkelaar betaalde en de resterende 2.000 dirham zelf hield;
(iii) de problemen met zijn vader geen nood aan internationale bescherming aantonen, nu deze conflicten van interpersoonlijke aard zijn, dateren van toen verzoeker tiener was en zijn vader hem recent telefonisch om vergiffenis heeft gevraagd, zodat niet blijkt dat zijn vader hem thans nog vijandig gezind is of dat verzoeker door hem een risico op ernstige schade loopt;
(iv) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer wegens een gebrek aan werkmogelijkheden of zijn medische toestand niet zelfstandig zou kunnen leven en in zijn onderhoud zou kunnen voorzien, nu hij zijn beweerde ernstige medische problemen niet staaft en hij zich sinds zijn vertrek uit Marokko in 2018 gedurende zeven à acht jaar zelfstandig heeft kunnen handhaven en verschillende jobs heeft uitgeoefend in Spanje en Italië, hetgeen getuigt van zijn zelfredzaamheid;
(v) de verkrachting waarvan verzoeker op zesjarige leeftijd het slachtoffer zou zijn geworden geen actuele nood aan internationale bescherming aantoont, nu het volgens zijn eigen verklaringen om een eenmalig incident ging, de dader nadien geen contact meer met hem heeft gezocht en niet blijkt dat hij ongeveer twintig jaar later opnieuw problemen met deze persoon zou ondervinden;
(vi) het uiterst laattijdige karakter van zijn verzoek verder afbreuk doet aan de voorgehouden nood aan internationale bescherming, nu verzoeker reeds sinds juli 2025 in België verbleef en reeds meermaals in aanraking was gekomen met de Belgische autoriteiten doch pas op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende en voordien evenmin internationale bescherming had verzocht tijdens zijn jarenlange verblijf in Spanje en Italië, waarbij zijn verklaring dat hij niet op de hoogte was van deze mogelijkheid niet overtuigt;

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft, zoals blijkt uit wat volgt.

4.10. Waar verzoeker tracht de vastgestelde omissie bij de DVZ te verschonen door te wijzen op zijn psychologische toestand en de schaamte die hij ondervond om over bepaalde gebeurtenissen te spreken, kan hij niet worden gevolgd. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, blijkt uit de concrete gegevens van het dossier niet dat verzoeker wegens zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand niet in staat was vluchtmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten. Bovendien heeft de vastgestelde omissie geen betrekking op het seksueel misbruik waarvan verzoeker verklaart op jonge leeftijd slachtoffer te zijn geworden, maar op de door hemzelf gepleegde diefstal van 20.000 dirham van zijn buurman en de bedreigingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de schaamte die hij zou ervaren met betrekking tot het seksueel misbruik waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest hem zou hebben verhinderd de veel later door hemzelf gepleegde diefstal en de daaruit voortvloeiende bedreigingen te vermelden. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel geen melding maakte van de diefstal die volgens zijn latere verklaringen de rechtstreekse aanleiding vormde voor de bedreigingen waarop verzoeker zijn actuele vrees bij terugkeer steunt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Verzoeker kon verder niet aangeven welke behandeling zijn moeder nodig had, in welk ziekenhuis zij werd behandeld en of het door hem gestolen geld al dan niet volstond om de medische kosten te dekken (NPO, p. 20-21). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreffen dit bezwaarlijk onnauwkeurigheden met betrekking tot bijkomstige omstandigheden, nu de medische toestand en de nood aan behandeling van zijn moeder volgens verzoekers eigen verklaringen precies de reden vormden waarom hij besloot het geld van zijn buurman te stelen (NPO, p. 15-16). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker meer toelichting kan verschaffen over de medische behandeling van zijn moeder, waarvoor hij naar eigen zeggen tot deze diefstal overging, te meer daar hij nog steeds contact met haar onderhoudt (NPO, p. 8).

Tevens legde verzoeker weinig consistente verklaringen af over zijn eerdere confrontaties met zijn buurman en over de vraag of deze laatste zijn moeder al dan niet bedreigde, alsook zeer uiteenlopende verklaringen

over het bedrag dat verzoeker aan de smokkelaar zou hebben betaald. Door zich louter te beperken tot het poneren van een nood aan internationale bescherming, het minimaliseren van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritiseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er niet deze motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet minder dan acht jaar na zijn vertrek uit Marokko voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker verbleef volgens zijn verklaringen na zijn vertrek uit Marokko in Spanje en Italië voor hij in juli 2025 naar België kwam voor een behandeling aan zijn oog (NPO, p. 13-14). Indien verzoeker daadwerkelijk voor zijn leven zou vrezen omwille van een diefstal die hij in 2018 zou hebben gepleegd in Marokko, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo spoedig mogelijk na zijn aankomst in Europa de nodige stappen zou zetten om internationale bescherming aan te vragen. Hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat hij hiervan niets wist (NPO, p. 14). Dit vormt geen bevredigende verklaring waarom hij acht jaar zou wachten om internationale bescherming in een EU-lidstaat te vragen. Van een persoon die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op ernstige schade te lopen, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich onmiddellijk na aankomst, of minstens zo spoedig mogelijk, informeert over de beschikbare beschermingsmechanismen in het gastland en vervolgens zonder onnodig uitstel een verzoek om internationale bescherming indient. Er kan bovendien slechts worden vastgesteld dat verzoeker ook na zijn aankomst in België in juli 2025 nog bijna elf maanden wachtte alvorens op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans kwam hij reeds op 1 augustus 2025 in aanraking met de Belgische autoriteiten, werd hij vervolgens opgesloten in de gevangenis te Haren en werd hij op 27 november 2025 veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden wegens overtredingen op de drugswetgeving. Toen verzoeker op 21 januari 2026 in de gevangenis werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op zijn terugkeer naar Marokko, verklaarde verzoeker weliswaar dat hij “grote problemen” had, maar weigerde hij hierover verdere uitleg te geven en diende hij geen verzoek om internationale bescherming in. Evenmin maakte hij enige nood aan internationale bescherming kenbaar nadat op 29 april 2026 een poging werd ondernomen om verzoeker naar Marokko te repatriëren. Het is pas nadat verzoeker op 15 juni 2026 vanuit de gevangenis werd overgebracht naar het gesloten centrum 127*bis*, dat hij uiteindelijk op 17 juni 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat verzoeker gedurende ongeveer acht jaar na zijn vertrek uit Marokko geen internationale bescherming verzocht in de Europese landen waar hij verbleef en ook na zijn aankomst in België nog bijna elf maanden wachtte om dit te doen, hoewel hij in die periode herhaaldelijk met de Belgische autoriteiten in aanraking kwam en zelfs met een effectieve verwijdering naar Marokko werd geconfronteerd, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn buurman.

Gelet op het geheel van voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op wezenlijke elementen van verzoekers relaas, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze geen geloof hecht aan de beweerde diefstal van 20.000 dirham van verzoekers buurman en de daaruit voortvloeiende bedreigingen.

4.11. Nu geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeker voorgehouden conflict met zijn buurman en de daaruit voortvloeiende bedreigingen, is zijn verdere betoog dat de commissaris-generaal, zelfs indien sprake zou zijn van een gemeenrechtelijk conflict met een niet-overheidsactor, had moeten onderzoeken of verzoeker in Marokko toegang heeft tot doeltreffende nationale bescherming niet dienstig. Een onderzoek naar de beschikbaarheid van nationale bescherming tegen een niet-overheidsactor dringt zich immers slechts op indien de feiten ten aanzien waarvan die bescherming zou moeten worden geboden aannemelijk worden gemaakt, *quod non in casu*.

4.12. Verzoeker kan niet worden gevolgd daar waar hij in het motief betreffende zijn mogelijkheden om in Marokko zelfstandig in zijn onderhoud te voorzien de toepassing van een intern vestigingsalternatief leest. Immers, daar waar wordt vastgesteld dat verzoeker bij een terugkeer naar Marokko in zijn onderhoud zal kunnen voorzien, gaat de commissaris-generaal in op verzoekers verklaring dat hij bij terugkeer naar Marokko wegens zijn medische toestand en het gebrek aan werkmogelijkheden een slecht leven vreest te zullen leiden. In dit verband wordt vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde ernstige medische problemen niet staaft, dat hij zich sinds zijn vertrek uit Marokko in 2018 gedurende zeven à acht jaar zelfstandig heeft kunnen handhaven, dat hij verschillende jobs heeft uitgeoefend in Spanje en Italië, en dat aldus blijkt dat verzoeker zelfstandig en zelfredzaam is, zodat niet kan worden ingezien waarom dit ook in Marokko niet mogelijk zou zijn. Deze beoordeling heeft aldus betrekking op de door verzoeker zelf aangevoerde vrees dat hij omwille van zijn medische toestand niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien en houdt geen toepassing in van een intern beschermings- of vestigingsalternatief. Verzoekers kritiek dat de voorwaarden voor een binnenlands beschermingsalternatief niet werden onderzocht, mist dan ook feitelijke grondslag.

4.13. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat niet werd onderzocht of hij bij terugkeer daadwerkelijk toegang zal hebben tot oogheelkundige zorg, met zijn visuele beperking zal kunnen werken en

zal beschikken over een ondersteuningsnetwerk, huisvesting en regelmatige inkomsten. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde socio-economische motieven, met name het gebrek aan werkgelegenheid in Marokko, dient te worden benadrukt dat uit niets blijkt, noch toont verzoeker aan, dat hij in Marokko, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad wijst er voorts op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond. Verder dient te worden herhaald dat verzoeker zijn beweerde medische problemen niet met enig stuk staaft. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat de aangevoerde medische problematiek geen verband houdt met de criteria inzake de vluchtelingenstatus noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg, in zoverre deze noodzakelijk zou zijn, zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.14. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader hem actueel nog vijandig gezind is of dat hij vanwege hem nog enig risico loopt, en dat de verkrachting waarvan hij verklaart op zesjarige leeftijd het slachtoffer te zijn geworden geen actuele nood aan internationale bescherming aantoont, nu het volgens zijn verklaringen om een eenmalig incident ging, hij nadien geen contact meer had met de dader en niet blijkt dat hij ongeveer twintig jaar later opnieuw problemen met deze persoon zou ondervinden. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig en blijven, nu zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

4.15. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of onder b), van Verordening (EU) 2024/1347 kan worden aangenomen. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van deze bepaling en dat verzoeker deze ook niet bijbrengt.

4.16. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker komt, overeenkomstig de hoofdstukken II, III en V van Verordening (EU) 2024/1347, niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming.

4.17. Derhalve heeft verwerende partij met recht besloten dat aan verzoeker geen internationale bescherming kan worden verleend alsook dat zijn verzoek op grond van 57/11/8 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond dient te worden beschouwd

4.18. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud *d.d.* 28 augustus 2026 de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Arabisch en hij de kans kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stavingstukken neer te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld heeft, en zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de

bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.21. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring of de hervorming van de bestreden beslissing kan leiden. Bijgevolg wordt het verzoek waarbij de toestemming wordt gevraagd om te mogen blijven bij wijze van voorlopige maatregel overeenkomstig artikel 2.29 van de RvV-wet, als *accessorium* van het beroep, samen met het onderhavige beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	K. ALLYNS